

Aquest no és l'espai Schengen que volem

El primer Acord de Schengen es va signar l'any 1985 entre diversos països europeus per suprimir de forma progressiva els controls fronterers. L'objectiu era garantir la lliure circulació de béns, serveis, capitals, treballadors i viatgers arreu del seu territori.

Actualment, els 26 països que formen part de l'anomenat espai Schengen, apliquen unes normes comunes que impliquen l'eliminació de les fronteres internes i el reforçament de la frontera exterior. La particularitat d'aquestes normes és que no afecten tots els ciutadans que viuen en aquest territori, sinó que només afecten a aquelles persones que tenen qualsevol de les nacionalitats comunitàries. Per tant, aquells que tenen una nacionalitat extracomunitària queden exclosos de la seva aplicació i no poden gaudir del dret de lliure circulació de persones.

Aquest fet afecta molt negativament milers de persones d'origen estranger que viuen entre nosaltres, encara que tinguin la residència legal.

La crisi econòmica ha afectat amb especial virulència la població d'origen estranger que viu al nostre país, deixant un rastre de misèria i desolació en moltes llars. Aquest fet ha empès molta gent a entreveure com a única opció de futur emigrar a països del nord d'Europa.

Al servei d'orientació jurídica que oferim des del Pla Territorial de Ciutadania i Immigració de l'àrea de Benestar del Consell Comarcal de l'Alt Empordà, atenem un nombre elevat de consultes de persones amb nacionalitat extracomunitària que ens fan la següent pregunta: "el meu permís de residència és suficient per anar a viure i treballar a països com Bèlgica, Holanda o Alemanya?". Són persones que tenen vincles familiars o d'amistat amb altres persones que ja viuen en aquests països. Molt sovint, tenen ofertes laborals que els permetrien tenir un futur millor.

Malauradament, la nostra resposta cau com una llosa damunt les seves expectatives quan els expliquem que l'emigració interna dins l'espai Schengen no és afavorida per la Llei d'Estrangeria espanyola.

El fet és que, per poder tenir un permís de residència que els permeti la mobilitat dins l'espai comunitari, cal acreditar els seus ingressos dels últims sis mesos. En cas contrari, és denegat. Per tant, només les persones que actualment treballen a Espanya poden acreditar aquest requisit i aconseguir el permís per poder residir a l'estranger, anomenat Llarga durada-UE.

Així doncs, el fet que la Llei d'Estrangeria exigeixi disposar d'ingressos per accedir a aquest permís és totalment contradictori amb les necessitats reals de les persones afectades ja que, majoritàriament, aquell que ja treballa no vol o no necessita tornar a emigrar. Justament és a l'inversa, les persones que desitgen marxar a viure al nord d'Europa ho volen perquè aquí no treballen, però aquests no tenen accés al permís ja que no han tingut ingressos durant els sis darrers mesos.

Per tant, hi ha un col·lectiu força nombrós que viu al nostre país, atrapat per aquesta rigidesa normativa que fa que no es compleixin els requisits legals per emigrar legalment.

Són persones que viuen en un país que no és el seu país d'origen, sabent que podrien tenir un futur millor en un altre indret, però que per barreres legals i administratives no hi poden accedir.

Són persones que sempre enyoraran el seu país d'origen, persones més desesperançades encara per la impossibilitat d'avançar cap on podrien tenir més opcions de futur.

I als ulls, tota la tristesa del que sap que ha de viure lluny del seu lloc.

Laia Albareda
Tècnica en polítiques migratòries
Consell Comarcal de l'Alt Empordà